

Естафета

Микола Руденко

Я знов дорогу пригадав сліпу
Та бурю, котра небо колихала;
Грозу, що царювала у степу
І шаблями вогненними махала;

Та голови уярмлених волів,
Які тягнули в темряві мажару.
Рогаті силуети їх голів
Були, здається, витворені з жару.

А блискавка, упавши вдалині,
Звивалась полум'яною змією...

Навік запам'яталося мені:
Я народився з блискавки тієї.

Вона мені висвічує з півми
Обличчя неньки та солодкі груди.
В нічному небі котяться громи,
Неначе й там на возі їдуть люди.

Коли ж у полі темний вітер стих
І ранок дарував ясну годину,—
Я присмоктався до грудей отих,
Що виростили з блискавки людину...

Тепер я зек. Упавши у траву
Загнузданим в драти мордовським літом,
Із серця кину блискавку живу —
Нехай вона летить над білим світом.

Нехай летить, узута в ураган,
На лихо всім тупим та безголовим.
Вона не шабля і не ятаган —
Вона летить, щоб стати просто Словом.

Десь дівчина роботу полиша

І томик мій горта над течією.
А Сонце бачить, як її душа
Народжується з блискавки тієї.